

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy, ve věci

žalobce: **INFRAPROJEKT s.r.o.**, IČ 04476476
sídlem Nezamyslova 2801/26, 615 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Tadeuszem Zientkem
sídlem Stodolní 31, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 12. 2023, č. j. ÚOHS-50633/2023/161, sp. zn. ÚOHS-R0142/2023/VZ

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023, č. j. ÚOHS-50633/2023/161, sp. zn. ÚOHS-R0142/2023/VZ (dále jen „napadené rozhodnutí“), předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda“) zamítl rozklad navrhovatele (žalobce) proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 9. 2023, č. j. ÚOHS-36954/2023/500 (dále jen „rozhodnutí žalovaného II“), vydanému ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S0489/2022/VZ, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČO 00005886 (dále jen „zadavatel“), učiněných při zadávání veřejné zakázky „*Provozní úsek I.D metra v Praze - úsek (Olbrachtova) – Nové Dvory – monitoring a pasportizace*“ (dále jen „veřejná zakázka“), v otevřeném řízení dle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze „ZZVZ“).
2. O této veřejné zakázce bylo poprvé rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 30. 1. 2023 sp. zn. ÚOHS-S0489/2022/VZ č. j. ÚOHS-04115/2023/500 (dále „rozhodnutí žalovaného I“), v němž bylo výrokem I. řízení zastaveno, výroky II. a III. žalovaný přisvědčil závěrům žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal zadavatel (do výroků II. až IV.) rozklad a předseda rozhodnutím ze dne 24. 4. 2023, sp. zn. ÚOHS-R0023/2023/VZ, č. j. ÚOHS-15290/2023/161 (dále jen „rozhodnutí předsedy I“) rozkladu zadavatele vyhověl, původní rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný posléze návrh žalobce zamítl a předseda druhý rozklad žalobce nyní napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného a rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Zadávací podmínky jsou v rozporu se zákonem. Došlo k porušení základních zásad dle § 6 ZZVZ a k omezení okruhu možných dodavatelů a hospodářské soutěže. Zadávací podmínky byly nepřiměřeně a diskriminačně nastaveny. Došlo k nesprávnému právnímu posouzení, překvapivosti a nedostatkům důvodů napadeného rozhodnutí. Zadavatel stanovil požadavek na ekonomickou kvalifikaci (obratové kritérium) v rozporu s § 78 odst. 6 ZZVZ. Předseda volnost zadavatelů posouvá do absolutní roviny. Praxe žalovaného při výkladu § 167 odst. 1 ZZVZ je nezákonná a žalobce tento výklad § 167 odst. 1 ZZVZ zpochybňuje. Předseda odkazuje na právně nezávazný text preambule směrnice. Žalobce poukazuje na znění směrnice 2014/25/EU o zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb a o zrušení směrnice 2004/17/ES (dále jen „Sektorová směrnice“) a na směrnici 2014/24/EU (dále též „zadávací směrnice“). Předseda opomenul zdůvodnit, zda zadavatel modifikoval zákonný požadavek, což způsobuje nepřezkoumatelnost. Náročné tunelové stavby jsou realizovány i jinými než „sektorovými“ zadavateli.
5. Až v rámci napadeného rozhodnutí byly vypořádány argumenty týkající se případu kodaňského metra. Zadavatel nedůvodně úzce vymezil uznatelné referenční zakázky a v rámci požadavku na zkušenost s geotechnickým monitoringem (dále jen „GTM“) při ražbě metodou TBM (strojní ražba tunelů, dále jen „TBM“) nedůvodně stanovil požadavek na

minimální průměr ražby 5,9 m. Požadavky vedou k neexistující hospodářské soutěži. Posouzení dopadů na hospodářskou soutěž je nedostatečné a nepřezkoumatelné.

6. Odborná vyjádření je možné považovat za vyjádření samotného zadavatele. Žalovaný přesto k odborným vyjádřením přistoupil jako k něčemu nezpochybnitelnému. Tato podpořila námitku, že vedle metody NRTM (nová rakouská tunelovací metoda, dále jen „NRTM“) existují příbuzné metody konvenčního tunelování, u nichž je provádění GTM velmi podobné. Argumentaci správních orgánů nelze považovat za dostatečně zdůvodnění, zda je při poskytování GTM metodou TBM důvodné rozlišovat mezi průměry ražby, resp. odůvodněnou a obhájitelnou hranici stanovit právě na hodnotě 5,9 m. Uvedená hranice nic nevypovídá o tom, zda byl přístup do tunelu a na čelbu dán či nikoliv. Žalobce poukázal na referenční zakázku, kterou zadavatel stanoveným průměrem z prokazování kvalifikace zcela nedůvodně vyloučil (kodaňské metro). O odlišnou aplikaci se v případě zakázky na kodaňské metro nejedná. V důsledku existence zakázky „kodaňské metro“ nelze diskutovat o tom, že by zadavatel stanovením průměru ražby 5,9 m neomezil hospodářskou soutěž.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Při zadávání sektorové veřejné zakázky má zadavatel širší možnosti stanovit si kritéria kvalifikace. Z jazykového výkladu § 167 odst. 1 ZZVZ je zřejmé, že se zadavatelům povoluje stanovit jakákoliv kritéria kvalifikace, pokud dodrží stanovená pravidla. Zadavatel nebyl při stanovení vlastního kritéria kvalifikace povinen řídit se § 78 odst. 6 ZZVZ v případě dané sektorové veřejné zakázky. Výklad § 167 odst. 1 ZZVZ žalovaného neodporuje evropským směrnicím. Sektorová směrnice má pro kritéria kvalifikace danu úplnou volnost. Ustanovení § 78 odst. 6 ZZVZ je ustanovení dané čistě národní úpravou, která se vztahuje na nadlimitní veřejné zakázky a nevychází ze zadávací směrnice, tím méně ze směrnice sektorové.
8. Žalovaný zastává konzistentní názor. V přezkoumávaném případě byla tato otázka řešena celkem třikrát, vždy se stejným závěrem. Důvody, pro které žalovaný předmětnou věc posoudil daným způsobem, jsou zřejmé a lze je v řízení o rozkladu přezkoumat. Zadávací podmínka je jednoznačně navázána a opodstatněna předmětem veřejné zakázky.
9. Žalovaný hranici 5,9 m akceptoval jako důvodnou, jde o přiměřeně stanovenou hranici. To je podpořeno odborným vyjádřením (zpracované prof. Ing. Matoušem Hilarem, M.Sc., Ph.D., CEng., MICE a prof. Ing. Jiřím Bartákem, DrSc), které se shoduje s Uživatelskou příručkou pro mechanizované tunelování v podmínkách ČR. Žalovaný zjišťoval průměry ražeb dopravních tunelů v posledních letech a s výjimkou kodaňského metra nenalezl žádný příklad nižšího průměru ražby než 6 m. Je častější ražba o průměru násobně větším. I žalobce našel jediný příklad (kodaňské metro Cityringen). Jediná zakázka není způsobila dokázat nepřiměřený zásah podmínky do soutěže. Žalobce přináší silná, ale obecná a negativní tvrzení. Neuvádí, jaký průměr ražby považuje za přiměřený a proč, netvrdí ani, jaká jemu vzniká újma nastavením této zadávací podmínky. Oproti stojí obsah odborných vyjádření. Žalobce nepřináší žádný důkaz, že je spodní hranice průměru ražby 5,9 m nepřiměřeně vysoká. Zadavatel předložil logické a srozumitelné odůvodnění daného požadavku.

IV. Replika

10. Žalobce setrval na podané žalobě. Vyjádření žalovaného potvrzuje závěry žalobce k dopadům výkladu žalovaného. Argumentace k národní povaze § 78 odst. 6 ZZVZ není správná. Technická zpráva byla neveřejným dokumentem. Zadávací podmínka nebyla stanovena transparentně a v souladu s judikaturou Soudního dvora EU – rozsudek ze dne 17. 6. 2021, C 23/20. Vyhodnocení splnění podmínek účasti není možné ponechávat v rovině nejistoty.
11. Stran průměru ražby žalovaný dogmaticky odkazuje na odborná vyjádření jako na objektivní zdroj, přestože poté, co žalobce zpochybnil otevřenost, objektivitu a nezávislost autorů, od tohoto postoje částečně upustil. Není pravdou, že žalobce obsah vyjádření nezpochybňoval. Uživatelská příručka potvrzuje, že hranice pro odlišení větších a menších formátů ražby může začínat už na 5 m. Vyloučení jedné vyhovující referenční zakázky není v pořádku.

V. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (žalovaného), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. Předmětem sporu je výklad § 167 odst. 1 ZZVZ a otázka, zda je průměr ražby 5,9 m oprávněným požadavkem.
14. Soud při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující právní úpravy.
15. Podle § 6 odst. 1 ZZVZ musí zadavatel při postupu podle ZZVZ *dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti*. Podle odst. 2 musí ve vztahu k dodavatelům *zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace*.
16. Podle 78 odst. 6 ZZVZ není zadavatel *oprávněn požadovat ekonomickou kvalifikaci v případě veřejných zakázek na služby uvedené v oddílu 71 hlavního slovníku jednotného klasifikačního systému*.
17. Podle § 151 odst. 4 ZZVZ postupuje zadavatel *při zadávání sektorové veřejné zakázky, která není koncesí, podle části čtvrté, páté, nebo šesté a použije také části první, druhou, desátou až třináctou, pokud není v této části stanoveno jinak*.
18. Podle § 167 odst. 1 ZZVZ se *při zadávání sektorové veřejné zakázky se § 76, § 77 odst. 3 a § 81 až 88 použijí obdobně. Zadavatel při zadávání sektorové veřejné zakázky může stanovit i jiná kritéria kvalifikace dodavatele, než jsou uvedena v části čtvrté. Zadavatel však nesmí zejména stanovit některým dodavatelům podmínky, které nejsou stanoveny jiným dodavatelům, nebo požadovat doklady, zkoušky nebo jiné údaje bez vážného důvodu opakovaně*.
19. Soud předesílá, že povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565). Vyše uvedené lze plně vztáhnout i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

20. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v podané žalobě uplatnil rovněž námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, zabýval se krajský soud nejprve otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
21. K uvedené námitce zdejší soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
22. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl předseda ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které předseda ve vztahu k žalobcem uplatněným námitkám zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, o čemž svědčí i skutečnost, že žalobce se závěry předsedy obšírně polemizuje, a proto krajský soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.
23. Ze správního spisu soud zjistil, že nynější spor je veden stran veřejné zakázky *Provozní úsek I.D metra v Praze – úsek (Olbrachtova) – Nové Dvory – monitoring a pasportizace*. Stran námitek žalobce bylo prvně rozhodnuto žalovaným rozhodnutím ze dne 30. 1. 2023 sp. zn. ÚOHS-S0489/2022/VZ č. j. ÚOHS-04115/2023/500, v němž bylo výrokem I. řízení zastaveno, výroky II. a III. žalovaný přisvědčil závěrům žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal zadavatel (do výroků II. až IV.) rozklad a předseda rozhodnutím ze dne 24. 4. 2023, sp. zn. ÚOHS-R0023/2023/VZ, č. j. ÚOHS-15290/2023/161 rozkladu zadavatele vyhověl, původní rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný posléze rozhodl rozhodnutím ze dne 27. 9. 2023 sp. zn. ÚOHS-S0489/2022/VZ, č. j. ÚOHS-36954/2023/500, v němž návrh žalobce zamítl. Žalobce posléze podal proti druhému rozhodnutí žalovaného rozklad. Předseda rozhodl nyní napadeným rozhodnutím, kterým rozklad žalobce zamítl.

K námitce stanovení požadavku na ekonomickou kvalifikaci v rozporu s § 78 odst. 6 ZZVZ

24. Zadavatel dle žalobce stanovil požadavek na ekonomickou kvalifikaci (obratové kritérium) ve zjevném rozporu s § 78 odst. 6 ZZVZ. Žalobce dále namítá, že předseda s odkazem na předchozí rozhodovací praxi vyzdvihl volnost zadavatelů vyplývající z preambule sektorové zadávací směrnice, kdy tuto volnost posouvá do roviny takřka absolutní. Praxe žalovaného při výkladu § 167 odst. 1 ZZVZ je zjevně nezákonná. Žalobce tak zpochybňuje výklad § 167 odst. 1 ZZVZ.
25. Žalovaný se s názorem žalobce neztotožnil a ve svém rozhodnutí uvedl, že je toho názoru, že při zadávání sektorové veřejné zakázky má zadavatel širší možnosti stanovit si kritéria kvalifikace. Zadavatel dle žalovaného nejednal v rozporu se zákonem, pokud stanovil vlastní kritérium kvalifikace, jímž je modifikované kritérium ekonomické kvalifikace. Dodal, že tato věc byla řešena i v dalších případech a že na tuto problematiku má žalovaný setrvalý jednotný názor (viz např. rozhodnutí předsedy sp. zn. ÚOHS-R0060/2021/VZ, č. j. ÚOHS-12706/2021/162/HSc, HBa ze dne 28. 6. 2021, bod 320).
26. Předně je tedy nutno zodpovědět otázku, zda lze § 167 odst. 1 ZZVZ vykládat tak, že toto ustanovení opravňuje zadavatele k modifikaci kodifikovaných kvalifikačních kritérií stanovených v části čtvrté ZZVZ.
27. Soud se v tomto směru ztotožnil se žalovaným a s předsedou, že z jazykového výkladu § 167 odst. 1 ZZVZ je zřejmé, že se zadavatelům povoluje stanovit jakákoliv kritéria kvalifikace, pokud dodrží stanovená pravidla. Toto ustanovení pak jasně uvádí, že obdobně mají být využita ustanovení § 76 a § 81 až 88 ZZVZ. Lze tak souhlasit s tvrzením v napadeném rozhodnutí, že zákonodárce výslovně uvedl, jaká pravidla mají být v případě sektorových zadavatelů aplikována, pro ostatní pravidla tak *a contrario* musí platit, že zadavatel je oprávněn je stanovit dle svého uvážení (za dodržení zásad zákona). Soud se ztotožňuje s názorem předsedy, že pokud by taková možnost měla být korigována dalšími omezeními (mimo výslovné odkazy na § 76, a § 81 až 88 zákona), byla by tato omezení v předmětném odstavci jistě uvedena. Jestliže má zadavatel možnost stanovit zcela nové kvalifikační kritérium, pak mu musí být umožněno i upravit již existující kritérium, v tomto případě kritérium ekonomické kvalifikace. V tomto se zdejší soud ztotožnil se žalovaným.
28. Krajský soud k tomuto uvádí, že sektorové veřejné zakázky mají v porovnání s běžnými veřejnými zakázkami volnější režim. Záměrem zákonodárce totiž bylo v části o sektorových zakázkách reflektovat právě sektorovou směrnicí. Zákon udává, že si zadavatel může vymyslet nové kritérium kvalifikace, i ty, které má pro nadlimitní veřejné zakázky zakázané. V § 167 ZZVZ jsou upravena ustanovení, která se při jeho aplikaci uplatní obdobně, ale § 78 mezi nimi není. Jelikož v sektorové veřejné zakázce není ekonomická kvalifikace vyloučena z podmínek, zadavatel ji může požadovat.
29. Jak uvedl předseda, zadavatel vytváří fakticky vlastní kvalifikační kritérium, pro které pouze používá zákonnou úpravu jako východisko (zde ekonomickou kvalifikaci se základem v § 78 zákona). Je však zcela nepodstatné, zda zadavatel modifikuje zákonné pravidlo svou úpravou nebo naopak vlastní pravidlo popisuje pomocí odkazu na zákonnou úpravu, neboť obě možnosti odpovídají dikci ustanovení § 167 odst. 1 ZZVZ. K tomuto je však nutno připomenout, že při vytváření vlastního či modifikovaného pravidla je sektorový zadavatel vždy vázán ustanovením § 6 ZZVZ, zejména zásadou přiměřenosti a zákazu diskriminace.

30. Bylo tak nutno zohlednit, zda nedošlo k porušení právě zásad zadávání veřejných zakázek upravených § 6 ZZVZ, což předseda učinil. Nesoulad s § 6 ZZVZ však neshledal.
31. Soud se s jeho názorem, že daný ekonomický kvalifikační požadavek zadavatele nelze považovat za netransparentní ani diskriminační či v rozporu se zásadou přiměřenosti, ztotožňuje. Požadavek je formulovaný jednoznačně a vztahuje se na všechny uchazeče o veřejnou zakázku stejně a bez výjimky. Shodně s předsedou tak soud neshledává požadavek zadavatele na ekonomickou kvalifikaci v podobě „*dokladu osvědčujícího roční obrat dodavatele, který dosahoval alespoň výše 200.000.000,- Kč bez DPH, a to za každé ze 3 bezprostředně předcházejících uzavřených účetních období*“ za nepřiměřený. Tím spíše, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky je v hodnotě 680 mil. Kč bez DPH.
32. Komentářová literatura k tomuto uvádí: *Při respektování požadavků uvedených v § 6, které dopadají i na kvalifikaci, a možnosti objektivního posouzení kvalifikace dodavatele je do značené míry ponecháno na uvážení zadavatele, jaká kvalifikační kritéria bude po dodavatelích požadovat* (viz Podešva, V., Votrubec, J., Sommer, L., Flaškár, M., Harnach, J., Měkota, J., Janoušek, M. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-8-19]).
33. Žalobce namítá, že praxe úřadu spočívá toliko v jediném rozhodnutí žalovaného a bylo upozaděno odlišné rozhodnutí ze dne 13. 3. 2017, sp. zn. R0289/2016. S tímto soud nemůže souhlasit. Žalovaný řádně vysvětlil důvod, proč takto rozhodl a zároveň odkázal na rozhodnutí, v němž bylo tímto způsobem postupováno. Neodkázal toliko na jedno, jak tvrdí žalobce, ale odkázal na rozhodnutí předsedy ze dne 28. 6. 2021 sp. zn. ÚOHS-R0060/2021/VZ, č. j. ÚOHS-12706/2021/162/HSc, HBa, dále na rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 13. 11. 2023 sp. zn. ÚOHS-R0124/2023/VZ, č. j. ÚOHS-44945/2023/161. S ohledem na řádné odůvodnění soud takovéto odkazy považuje za dostatečné. Nelze se ztotožnit s tím, že by praxe ignorovala protiargumenty žalobce. To, že žalovaný nezmiňuje v napadeném rozhodnutí odlišná rozhodnutí, vzhledem k dostatečnému zdůvodnění, nelze shledat jako pochybení. Žalovaný své stanovisko dostatečně zdůvodnil.
34. Soud se nemůže ztotožnit s námitkou žalobce, že by se předseda řádně nezabýval podstatou věci a argumenty ani s tím, že by podnět k zahájení přezkumného řízení byl vypořádan pouze povšechně, jen zopakováním prakticky bezobsažných argumentů. Hodnocení předmětné věci a odůvodnění rozhodnutí shledává soud jako logické a dostatečné. K tomuto soud dodává, že správní soud hodnotí rozhodnutí správního orgánu vydaná v I. a II. stupni jako jeden celek (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Není tedy vyloučeno, aby případná pochybení a nepřesnosti dodatečně napravil či odstranil odvolací správní orgán.
35. Dle žalobce byla v rozhodnutí žalovaného II nedostatečně vypořádána námitka a ignorován pokyn předsedy k posouzení kvalifikačního požadavku optikou jeho souladu se základními zásadami. Předseda se tímto zabýval ve svém rozhodnutí, a jelikož je třeba obě rozhodnutí považovat za jeden celek, nebylo toto v řízení opomenuto. Implicitně však z rozhodnutí žalovaného II vyplývá, že zásady nebyly porušeny – „*kritérium ekonomické kvalifikace stanovené zadavatelem v bodě 5.4 zadávací dokumentace nelze považovat za rozporné se zákonem*“ (bod 194). Žalobce namítá, že nedostatky odůvodnění nelze zhojit až v řízení o rozkladu a že rozhodnutí je tak překvapivé, jednoinstanční a v rozporu s právem na spravedlivý proces. K tomu soud uvádí, že odůvodnění žalovaného sice nebylo v tomto

ohledu rozsáhlé, avšak újma z důvodu tvrzené jednoinstančnosti v nynější věci žalobci nehrozila. Žalovaný nerozhodl na základě jiného skutkového stavu, nebyla stanovena nová povinnost ani věc skutkově či právně nezhodnotil diametrálně odlišně. Žalovaný toliko doplnil odůvodnění rozhodnutí žalovaného II. V takovém případě nelze konstatovat nezákonnost tohoto rozhodnutí ani porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

36. Skutečnost, že předseda odkazuje na preambuli směrnice, na dostatečnosti odůvodnění ničeho nemění. Soud se neztotožňuje se žalobcem v tom, že by taková výjimka z obecné aplikace části čtvrté dle 151 odst. 4 ZZVZ musela být explicitně vyjádřena. Ze zákona a sektorové směrnice dostatečně vyplývá, že zadavatel má volnost při stanovení svých požadavků.
37. Důvody rozhodnutí ÚOHS-R0060/2021/VZ jsou dle žalobce postaveny na excesivním, nezákonném a neeurokonformním výkladu. K tomuto soud uvádí, že na toto rozhodnutí odkazoval předseda ve svém původním rozhodnutí I, není tedy předmětem této žaloby.
38. Žalobce neuvádí, kde přesně je v zadávací směrnici ve spojení se sektorovou směrnicí uvedeno, že by zadavateli nebylo umožněno požadovat další kritéria. Jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí: *„úprava sektorového zadávání stojí relativně samostatně a ze zadávací směrnice přejímá toliko základní instituty. Ze zadávací směrnice vyplývá, že co není v kritériích kvalifikace dovoleno, je zakázáno, nicméně jsou zde kritéria kvalifikace upravena dosti obecně. Regulace v sektorové směrnici je však opačná, kdy sektorová směrnice má pro kritéria kvalifikace dānu úplnou volnost (při dodržení pouze základních zásad).“* Zadávací směrnice uvádí v článku 58, že kvalifikační kritéria pro výběr se mohou týkat: mj. ekonomické a finanční situace. *Pokud jde o ekonomickou a finanční situaci, mohou veřejní zadavatelé stanovit požadavky k zajištění toho, aby hospodářské subjekty měly ekonomickou a finanční způsobilost nezbytnou k plnění veřejné zakázky. Za tímto účelem mohou veřejní zadavatelé zejména požadovat, aby hospodářské subjekty dosahovaly určitého minimálního ročního obrātu, včetně určitého minimálního obrātu v oblasti, které se veřejná zakázka týká.*
39. Sektorová směrnice poté na článek 58 zadávací směrnice odkazuje, a to v článku 80 Použití důvodů pro vyloučení a kvalifikačních kritérií pro výběr uvedených ve směrnici 2014/24/EU v odst. 2 uvádí, že *Kritéria a pravidla uvedená v odstavci 1 tohoto článku mohou zahrnovat kvalifikační kritéria pro výběr stanovená v článku 58 směrnice 2014/24/EU za podmínek tam uvedených, zejména pokud jde o požadavky týkající se ročních obrātů, jak je uvedeno v odst. 3 druhém pododstavci uvedeného článku.* Z uvedeného tak naopak vyplývá, že zadavatel má větší volnost při výběru požadavků, mj. i možnost požadovat informace stran ročních obrātů.
40. Lze souhlasit s tím, že preambule není sama o sobě právně závazná, avšak slouží k vysvětlení důvodů, cílů a kontextu přijetí směrnice a pomáhá při výkladu právně závazných ustanovení směrnice, zejména pokud je některé ustanovení nejasné nebo víceznačné. Výklad směrnice je tak jasný, proč se soud neztotožnil s námitkou žalobce, že by žalovaný při výkladu směrnic postupoval nesprávně. Z tohoto důvodu nemůže soud ani přisvědčit tomu, že by rozhodnutí ÚOHS-R0060/2021/VZ nemohlo založit rozhodovací praxi žalovaného.
41. Žalobce dále namítá, že se předseda při výkladu § 167 odst. 1 ZZVZ neřídil univerzálními pravidly pro výklad právních předpisů (s odkazem na § 2 občanského zákoníku), jeho závěry jsou v rozporu s jazykově jasně vymezeným pravidlem (a to i ve spojení s § 151 odst. 4

ZZVZ), s ústavním pořádkem ČR (s příkazem eurokonformního výkladu Sektorové směrnice). Soud k tomu uvádí, že s ohledem na výše uvedené neshledal rozpor s § 2 občanského zákoníku, s jazykově jasně vymezeným pravidlem ani s ústavním pořádkem ČR.

42. Žalobce namítá, že předseda sice formálně odkazuje na použití jazykového, systematického a logického výkladu § 167 odst. 1 ZZVZ, ale konkrétně je neilustruje, tudíž je reálně ani nepoužil. Žalobce přehlíží, že správní orgán není povinen každou použitou výkladovou metodu detailně ilustrovat, pokud je její aplikace zřejmá z celkového kontextu rozhodnutí. Postačuje, pokud je výklad právní normy v rozhodnutí srozumitelně vyložen a odůvodněn, a to i bez explicitního rozčlenění na jednotlivé výkladové metody. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, jaký závěr předseda výkladem učinil.
43. Dále žalobce namítá, že dle žalovaného je modifikace zákonných kritérií logická, ale neuvádí, z čeho tato logika vychází. K tomu soud uvádí, že předseda není povinen každé dílčí úvaze věnovat samostatný analytický rozbor, pokud je její logika zřejmá z celkového kontextu rozhodnutí. Nelze se ani ztotožnit s námitkou, že rozhodnutí nestojí na výkladu právních předpisů dle zákonných výkladových metod, nýbrž na jediném dogmaticky opakovaném argumentu. Žalobcem odkazované články 78 odst. 1 a 80 sektorové směrnice neodporují závěrům žalovaného. Ze zadávací směrnice, na kterou je v těchto člancích sektorové směrnice odkazováno, vyplývá, kdy může zadavatel vyloučit subjekt, ale neudává, že by nemohl stanovit požadavek obratu. Samotný článek 58 sektorové směrnice udává, že kvalifikační kritéria se mohou týkat ekonomické a finanční situace. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že výklad předsedy vede k závěru, že by zadavatelé měli mít zcela neomezenou volnost a soud neshledal rozpor s preambulí sektorové směrnice. Nelze se ztotožnit ani s tím, že by výkladem správních orgánů došlo k vzniku jediné kategorie kvalifikačních kritérií, ani že je jejich výkladem stanovení kritérií nově zcela vyňato z přezkumné pravomoci žalovaného. Soud neshledal vydaná rozhodnutí v řízení (původní rozhodnutí předsedy, rozhodnutí žalovaného II ani napadené rozhodnutí) nezákonnými, v rozporu se zásadou legality, ani že by nesly znaky libovůle. Námitky žalobce tak nejsou důvodné.
44. Žalobce se dále vyjadřuje k tomu, že na věci nemůže nic změnit ani to, že § 78 odst. 6 ZZVZ je ryze národní úpravou. Předseda uvedl, že § 78 odst. 6 je čistě národní úpravou, která se vztahuje na nadlimitní veřejné zakázky a nevychází ze zadávací směrnice, tím méně ze směrnice sektorové. Ust. § 78 odst. 6 ZZVZ obsahuje přísnější vnitrostátní právní úpravu a jde i nad rámec zadávací směrnice. Tím spíše proto nelze této přísné právní úpravě podřizovat sektorové veřejné zakázky, pro něž je již ze sektorové směrnice dána větší volnost, a to i pro volbu kvalifikačních kritérií. Aplikace § 78 odst. 6 zákona v případě sektorové veřejné zakázky je tak vyloučena ustanovením § 167 odst. 1 zákona. Jedině takový výklad zákona plně odpovídá legislativnímu záměru vycházejícímu právě z evropských směrnic, zejména pak směrnice sektorové. S uvedeným se soud plně ztotožňuje, ostatně jak již uvedl výše stran výkladu § 167 ZZVZ.
45. Ve vyjádření k žalobě žalovaný příhodně uvedl, že systematika zákona je pojata tak, že úprava sektorových veřejných zakázek byla přiřazena do ZZVZ a není upravena zákonem samostatným, specifika samostatné úpravy je však nutné s ohledem na sektorovou směrnici zachovat a promítají se např. v § 167 odst. 1 ZZVZ. Záměrem zákonodárce bylo v části o

sektorových zakázkách reflektovat právě sektorovou směrnicí. Lze se ztotožnit s názorem, že nelze nutit sektorové zadavatele vytvářet zcela jiná kritéria, modifikaci stávajících kritérií proto lze u sektorové veřejné zakázky povolit. Vhodně dále uvedl, že nelze volit i s ohledem na úpravu dle směrnic takový výklad zákona, který by tuzemského sektorového zadavatele při sektorovém zadávání fakticky znevýhodnil oproti evropským, pokud k tomu není výslovná opora v zákoně.

46. Žalobcem uvedená vlastní komparace předpisů nebrání předsedovi, aby v napadeném rozhodnutí uvedl svoji. Předseda dostatečně osvětlil, že při zadávání sektorové veřejné zakázky se § 78 ZZVZ nepoužije. Názor předsedy, že odkazy žalobce v dalším doplnění rozkladu ze dne 2. 11. 2023 na zahraniční právní úpravu (slovenskou, irskou, anglickou a skotskou), z nichž navíc skotská a anglická ani pod právní úpravu EU nespadá, jsou zcela irelevantní, považuje krajský soud za správné. Jak příhodně předseda uvedl, žalovaný posuzuje soulad postupu zadavatele s právní úpravou danou zákonem. Případná zahraniční úprava může být relevantní pro jednotný výklad zadávací směrnice, ale ze zahraničních úprav předložených žalobcem nevyplývá opačný závěr k výkladu § 167 odst. 1 ZZVZ. Všechny tyto úpravy poukazují na možnost, nikoliv povinnost se konkrétními pravidly pro kvalifikaci řídit. Závěr předsedy je tak dostatečně odůvodněný a soud se neztotožnil s námitkou, že předseda odmítl vzít v potaz žalobcem předloženou komparaci.

K námitce nezákonnosti spočívající v nedostatečných důvodech rozhodnutí

47. Žalobcem tvrzenou překvapivost závěrů předsedy soud shodně se žalovaným neshledal. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření, žalovaný zastává na věc konzistentní názor (jak už ostatně bylo konstatováno výše stran vypořádání námitek jednotné praxe).
48. Žalobce namítá, že se předseda nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se posouzení, zda zadavatel skutečně zákonné kritérium modifikoval. Závěry žalovaného a předsedy jsou tak dle žalobce nepřezkoumatelné a nezákonné. S touto námitkou se soud nemůže ztotožnit. Předseda poukázal na specifika sektorové veřejné zakázky a jejich vliv na možnost stanovení vlastních kvalifikačních kritérií, včetně modifikace stávajících ekonomických kritérií. Důvody, na jejichž základě předseda posoudil věc uvedeným způsobem, jsou z rozhodnutí zřejmé a byly řádně přezkoumány, přičemž žalobce sám s těmito důvody polemizuje. Soud tak shledal výklad ustanovení § 167 odst. 1 ZZVZ dostatečným, přezkoumatelným a v souladu s právní úpravou. Zadavatel tedy modifikoval zákonné kritérium uvedené v § 78 ZZVZ, přičemž v rámci sektorové veřejné zakázky měl stran obratu volnější možnost požadavků.
49. Soud neshledal důvodnou ani námitku stanovení požadavku s rozporem s § 60 či § 73 ZZVZ. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že stanovení obrátového kritéria není v tomto případě vůbec přípustné a že jeho stanovením byly porušeny základní zásady. Výklad předsedy nebyl svévolný.
50. Stran námitek, že český zákonodárce stanovil, že u zcela konkrétně vymezeného typu zakázek není jakýkoli požadavek na obrat přiměřený soud opětovně poukazuje na evropské směrnice a také na to, že v nynějším případě se jedná o sektorovou zakázku, u níž si zadavatel může stanovit požadavky volněji, jak už soud několikrát zdůraznil. Pokud žalobce uvádí, že z ničeho nelze dovodit, že zákonodárce měl úmysl rozlišovat mezi zakázkami sektorovými a „klasickými“, není tomu tak. Žalobcem citovaná pasáž z důvodové zprávy k ZZVZ je

právě z § 78, což ničeho nevypovídá o tom, jak je to u veřejných zakázek sektorových. Jak je již výše uvedeno, sektorové zakázky jsou v zákoně vymezeny samostatně a samotný § 167 uvádí možnost stanovit i jiná kritéria kvalifikace. Stanovení požadavku stran obratu u sektorové veřejné zakázky tak nemůže vést k nepřiměřenému omezování soutěže. Jak vyplývá z žalobcem citované důvodové zprávy, vždy platí, že *zadávací podmínky musí být pro všechny dodavatele stejné a zadavatel nesmí po účastnících zadávacího řízení opakovaně požadovat doklady, zkoušky nebo jiné údaje bez vážného důvodu*. Toto kritérium bylo zadavatelem dodrženo.

51. Závěrem k námitce stran výkladu § 167 ZZVZ žalobce uvádí, že předseda opomíjí, že náročné tunelové stavby jsou realizovány i jinými, než „sektorovými“ zadavateli, a tito nemají možnost stanovit požadavek na ekonomickou kvalifikaci. Soud se v tomto se žalobcem z části ztotožňuje, avšak je nutno akcentovat, že právní úprava „sektorovým“ zadavatelům výslovně přiznává širší prostor pro stanovení kvalifikace, a to bez ohledu na povahu konkrétní zakázky. Rozhodující je pak postavení zadavatele, nikoli charakter zakázky. Pokud se jedná o „sektorového“ zadavatele, pak se na něj vztahuje i možnost stanovit vlastní kvalifikační kritéria podle § 167 odst. 1 ZZVZ. Výklad žalobce by vedl k nepřipustnému zužování zákonného oprávnění sektorových zadavatelů, kteří mají při zadávání sektorové veřejné zakázky větší volnost.
52. V replice žalobce namítá, že závěry žalovaného nejsou příliš srozumitelné a jasné a výklad § 167 je pro žalobce nepochopitelný. S tímto se zdejší soud neztotožňuje – výklad je jasný a srozumitelný. Námitka je nedůvodná. Zadavatelům není dána absolutní volnost, jak žalobce tvrdí, vždy je třeba dodržovat zásady dle § 6 ZZVZ, avšak u sektorových zakázek je volnost větší.
53. Pokud žalobce namítá, že žalovaný ve vyjádření ignoroval články směrnice, jež jsou proti výkladu žalovaného, soud se s tím neztotožňuje. V sektorové směrnici není uveden zákaz požadovat obrat, žalobce navíc tyto články konkrétně neoznačuje. Pokud žalobce namítá, že volnost neplatí stran kodifikovaných kritérií směrnic a odkazuje na bod 14 žaloby, soud se s bodem 14 žaloby vypořádá a konstatuje, že volnost má zadavatel i stran těchto článků.
54. Argumentaci žalovaného k ryze národní povaze § 78 odst. 6 ZZVZ shledal soud relevantní a správnou. Žalobce uvádí, že nechápe, jakým způsobem by mohl být tuzemský zadavatel sektorové veřejné zakázky oproti zadavatelům evropským znevýhodněn tím, že aplikuje národní ustanovení umožňující v první řadě širší hospodářskou soutěž. Pro zadavatele přísnější národní úprava je navíc podle žalobce přípustná. Žádný z výše uvedených důvodů by nemohl žalovaného opravňovat aplikovat takový výklad § 167 odst. 1 ZZVZ. Soud se s názorem žalobce neztotožnil. Opětovně soud poukazuje na to, že v nynějším případě se jednalo o sektorovou zakázku a zadavatel v daném případě postupoval jako sektorový zadavatel ve smyslu části sedmé ZZVZ, přičemž využil možnosti postupu podle sektorové směrnice, která mu poskytuje větší volnost při stanovení kvalifikačních požadavků, než jakou stanoví obecná pravidla ZZVZ. Jelikož pak sektorová směrnice neobsahuje ustanovení obdobné § 78 odst. 6 ZZVZ, nezakazuje požadovat obrat u služeb uvedených v oddílu 71 CPV. Zadavatel tak mohl oprávněně požadovat ekonomickou kvalifikaci formou obratu.

K námitce nezákonného posouzení oprávněnosti stanovení požadavku na seznam významných služeb

55. Žalobce namítá, že ve skutkových zjištěních jsou nedostatky, nadto vychází pouze z nekriticky převzatých tvrzení zadavatele, předložených opožděně a podložených neobjektivními a nevěrohodnými podklady.
56. Soud neshledal v předmětném řízení nedostatky stran skutkových zjištění a to, že by správní orgány vycházely pouze z nekriticky převzatých tvrzení zadavatele, a že by tyto byly předložené opožděně a podložených neobjektivními a nevěrohodnými podklady. Žalobce tyto své námitky více nespecifikoval. K tomuto soud považuje za vhodné připomenout, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek.
57. K překvapivosti rozhodnutí se soud již vyjádřil výše (bod 35). Ani stran „případu kodaňského metra“ nerozhodl předseda odlišně tak, že by to mohlo založit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
58. Zadavatel dle žalobce nedůvodně úzce vymezil uznatelné referenční zakázky vazbou na konkrétní podtypy tunelovacích metod s ohledem na předmět veřejné zakázky, kterým není ražba tunelu, nýbrž jen geotechnickým monitoring.
59. Předseda v napadeném rozhodnutí vyšel z textu zadávací podmínky ve znění jejího vysvětlení: Zadavatel v bodu 5.5.1 zadávací dokumentace stanovil požadavek, aby dodavatel doložil, že *„v posledních 10 letech před zahájením zadávacího řízení realizoval alespoň dvě významné služby spočívající v geotechnickém monitoringu při realizaci podzemních dopravních staveb v intravilánu obce, přičemž - finanční rozsah nejméně jedné z nich činil nejméně 20 mil. Kč a obsahem byl geotechnický monitoring přímo při ražbách metodou NRTM, - obsahem nejméně jedné z nich byl geotechnický monitoring při ražbách metodou TBM o průměru ražby nejméně 5,9 m, - finanční rozsah nejméně jedné další z nich činil alespoň 100 mil. Kč.“* a dále, že *„Zadavatel samozřejmě potvrzuje, že nepožaduje, aby všechny relevantní významné služby obsahovaly název nová rakouská tunelovací metoda nebo zkratku NRTM. Takový požadavek by byl absurdní už jen proto, že v zahraničí se obvykle hovoří odlišnými jazyky a využití tohoto označení v českém jazyce tak nelze očekávat. Stejně je samozřejmě věcné naplnění požadavků zadavatele, nikoliv jen název významné služby. Pokud se odlišně označené metody věcně shodují, jak tvrdí dodavatel, může taková významná služba bez problémů sloužit k prokázání kvalifikace. V případě jakýchkoliv pochybností bude mít hodnotící komise možnost vyžádat si od dodavatelů objasnění nebo doplnění nabídky spočívající např. v podrobnějším popisu významné služby.“*
60. Předseda uvedl, že vysvětlení č. 23a nezměnilo zadávací podmínku, pouze osvětlilo její jediný možný výklad, že jakkoliv se může terminologie ohledně názvu tunelovací metody lišit, rozhodující je věcná náplň monitoringu. Zadavatel totiž v návaznosti na dotaz uvádí, že stěžejní je věcné naplnění požadavků zadavatele, nikoliv jen název významné služby, a současně že v případě nejasnosti bude vyžadovat např. podrobnější popis referenční služby. Je tak jednoznačně patrné, že zadavatel jako referenci připouští každou službu, která se bude věcnou náplní shodovat se službou představující monitoring při ražbě typu TBM/NRTM.

Z tohoto pohledu se zadávací podmínka jeví zřejmá a rozlišování, které metody ražby jsou věcně shodné s metodami TBM a NRTM, nehraje zdaleka tak zásadní roli, jakou mu žalobce připisuje, neboť nejde o věcnou podobnost ražeb, nýbrž o věcnou podobnost činností monitoringu (které se však samozřejmě od typu ražeb odvíjí).

61. Zdejšímu soudu je rovněž jako předsedovi z uvedeného zřejmé, že z takto stanovené podmínky vyplývá, že zadavatel požadoval jako referenci jakoukoli službu, která se věcně shoduje se službou představující monitoring při ražbě metodou typu TBM/NRTM. Ve věci tak nejde o kategorie ražeb, ale o kategorie činností monitoringu, které jsou na ražbu určitého typu navázány (což zadavatel popsal v technické zprávě B, jež je součástí zadávacích podmínek; dále také jen „technická zpráva“).
62. Jak předseda příhodně zdůraznil, v průběhu lhůty pro podání nabídek zadavatel obdržel několik žádostí o vysvětlení zadávací podmínky, tyto se však týkaly finančních rozsahů referenčních služeb (jež zadavatel posléze zmínil). Až ke konci prodloužené lhůty pro podání nabídek žalobce položil dotaz stran diskriminační povahy označení metody ražby. Z toho dle žalovaného vyplývá, že jiní dodavatelé požadavek věcně jako neurčitý nebo diskriminační nevnímali. Obecně navíc platí, že neurčitost zadávací podmínky jde k tíži zadavatele, a naopak působí ve prospěch hospodářské soutěže. S tímto tvrzením se soud ztotožňuje. Podmínku soud shledal jako důvodnou, navázanou a opodstatněnou předmětem veřejné zakázky. Předseda dále uvedl, že zadavatel požaduje zkušenost s monitoringem ražeb typu NRTM a TBM, což jsou obě metody, které mají být ve veřejné zakázce používány, a jsou tak v přímé vazbě na předmět plnění. Rozlišení monitoringu obou metod je pak dáno tím, že zatímco některé dílčí úkony monitoringu jsou užívány při monitoringu obou typů ražeb, v řadě dalších činností se monitoring obou typů ražeb liší. S ohledem na uvedené se tak nelze ztotožnit s námitkou žalobce, že zadavatel vymezil své požadavky nedůvodně úzce.
63. Žalobce dále namítá, že zadavatel v rámci požadavku na zkušenost s GTM (geotechnickým monitoringem) při ražbě metodou TBM nedůvodně stanovil požadavek na minimální průměr ražby 5,9 m. Tato hranice průměru je diskriminační a nedůvodná.
64. Předseda k tomu uvedl, že tento požadavek zadavatele je podporován jednak odborným vyjádřením, které zadavatel předložil a z něhož vyplývá, že je zhruba předělem mezi ražbou malého a velkého profilu (*„zadavatelem zvolená hranice 5,9 m se jeví jako odpovídající a určité spadá do intervalu, kde lze tento předěl očekávat. Zeminové štíty (EPB TBM) od velikosti cca 6 m bývají vybaveny třemi úrovněmi tlakových senzorů v pracovní komoře, stroje menších průměrů mají těchto úrovní méně. Dále zeminové štíty cca od 6 m umožňují ražbu v polouzavřeném (částečně zapaženém) módu, což stroje menších profilů neumožňují. Hranice cca 6 m znamená z pohledu tunelovacích strojů spíše menší profil, profily největších tunelovacích strojů přesahují 17 m.“*). Současně jej zadavatel odůvodňuje tím, že ražby TBM menších formátů jsou využívány pro odlišné účely (kanalizace, štoly, kolektory apod.) s odlišným postupem ražby a typem ostění, přičemž na průměru TBM závisí dle zadavatele řada parametrů ražby, které jsou během geotechnického monitoringu sledovány. Z uvedeného hlediska se dle předsedy požadavek na zkušenost s geomonitoringem ražby TBM o průměru min. 5,9 m jeví opodstatněný a přiměřený předmětu plnění. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že Odborné vyjádření se shoduje s Uživatelskou příručkou pro mechanizované tunelování v podmínkách ČR (tato byla řádně založena do spisu během správního řízení, jak vyplývá mj. z napadeného rozhodnutí). Ta rozlišuje malý průměr tunelů (2-5 m), střední průměr (5-8 m) a velký průměr

(větší než 8 m). Zadavatel zvolil hranici mírně menší, než jaká má být ražena (6,1 m) a nastavil ji u spodní hranice středního průměru tunelu. Z Uživatelské příručky rovněž dle žalovaného vyplývá, že malé průměry ražby nejsou užívány pro dopravní tunely (jde o ražby kabelových štol, vodovodů, štolových přivaděčů, pomocných štol apod.). Nejmenší zmiňovaný průměr ražby dopravního tunelu činí 5,8 m a byly jím raženy v letech 1971-1985 linky pražského metra. Zadavatel musí při stanovení svého požadavku vyvážit potřebu dostatečné určitosti svého požadavku a zároveň eliminovat zbytečnou diskriminaci drobných odchylek, což dle žalovaného učinil.

65. Žalovaný ve svém vyjádření dále příhodně uvedl, že vyšel v rozhodnutí žalovaného II s tím, že jde o natolik velkou veřejnou zakázku, že je zajímavá z hlediska mezinárodního, nikoliv pouze národního trhu. Zadavatel ve vyjádření ze dne 23. 5. 2023 jmenuje několik desítek realizací, z nichž by bylo možno využít reference a žalovaný tyto považuje za relevantní. I Uživatelská příručka pro mechanizované tunelování v podmínkách ČR obsahuje některé přehledy, z nichž vyplývá, že se velikosti řezných hlav a tím i průměrů ražby neustále zvětšují, a pokud žalovaný na okraj zjišťoval průměry ražeb dopravních tunelů v posledních letech, prakticky s výjimkou kodaňského metra nenalezl žádný příklad toho, že by byl průměr ražby dopravního tunelu menší než 6 m. Naopak je stále častější ražba o průměru násobně větším. Žalobce našel jediný příklad – právě kodaňské metro Cityringen – který dle něj vypovídá o tom, že byla soutěž o zakázku podmínkou minimálního průměru ražby nepřiměřeně omezena. Jediná zakázka, která je zadávací podmínkou jako reference vyloučena, není dle žalovaného způsobilá dokázat nepřiměřený zásah podmínky do soutěže. Navíc žalobce nebyl dodavatel monitoringu ražby Cityringen a ani netvrdí, že tuto zakázku mínil jako referenční využít. Žalobce neuvádí ani žádnou jinou referenční zakázku, jejíž využití bylo spornou zadávací podmínkou vyloučeno a která by jeho tvrzení podpořila.
66. Zdejší soud se s ohledem na uvedené s hodnocením a závěrem předsedy ztotožňuje a považuje průměr ražby min 5,9 m za legitimní a jeho stanovení za odůvodněné a nediskriminační. Rovněž se soud ztotožňuje s tím, že žalobce ve správním řízení jakož i v žalobě přináší obecná a negativní tvrzení a neuvádí, jaký průměr ražby by považoval za přiměřený a proč, ani netvrdí, jaká jemu konkrétně vzniká újma nastavením právě této zadávací podmínky. Oproti jeho tvrzením stojí odborná vyjádření autorů, kteří jsou v oboru renomovanými a obsah jejichž stanovisek nebyl argumenty žalobce relevantně zpochybněn. Žalobce nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval, že hranice průměru ražby 5,9 m je nepřiměřeně vysoká. Ostatně z Odborných vyjádření vyplývá opak.
67. Požadavky stran průměru ražby vedou dle žalobce k neexistující hospodářské soutěži, uvedené splní jediná zakázka v ČR „Komplexní hydromonitoring a geomonitoring na stavbu metra V.A (Dejvická – Motol“, která splňuje i ostatní kvalifikační požadavky. Žalobce předjímal možné domluvené spojení soutěžitelů. I přes jedinou referenční zakázku žádný z těchto subjektů podstatu požadavků nezpochybňoval. Toto se potvrdilo – z dokumentace zadávacího řízení vyplývá, že zadavatel obdržel jedinou nabídku od takto sdružených subjektů.
68. Krajský soud v požadavcích zadavatele neshledal, že by vedly k neexistenci hospodářské soutěže ani že by došlo k zakázané dohodě mezi soutěžiteli. Samotná skutečnost, že kvalifikační požadavky splnila pouze jedna referenční zakázka, neznamená automaticky porušení zásady rovného zacházení či zákazu diskriminace. Zadavatel je oprávněn stanovit

kvalifikační požadavky odpovídající předmětu veřejné zakázky, pokud jsou objektivně odůvodněné, přiměřené a nezbytné pro řádné plnění zakázky, což bylo v tomto případě splněno. Nebylo prokázáno, že by požadavky na průměr ražby byly stanoveny svévolně či účelově za účelem omezení soutěže. Naopak, z dokumentace zadávacího řízení vyplývá, že žádný z potenciálních dodavatelů tyto požadavky nezpochybnil v rámci přezkumných prostředků dle zákona o zadávání veřejných zakázek. Skutečnost, že nabídku podalo pouze jedno sdružení, sama o sobě neprokazuje porušení zásad zadávacího řízení.

69. Žalobce namítá, že v rozhodnutích zcela absentuje relevantní posouzení dopadů požadavků na hospodářskou soutěž. Teze jsou v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí důkazně nepodložené. Vychází z neurčitých tvrzení zadavatele, vycházejících z jím předloženého seznamu potenciálně využitelných zakázek, jejichž většinu žalobce relevantně zpochybňoval. Z uvedenými tvrzeními se zdejší soud neztotožňuje. Ani tyto namítané skutečnosti soud ve správním řízení neshledal. Odůvodnění dopadů na hospodářskou soutěž provedl předseda v bodě 110 napadeného rozhodnutí. Byť mohlo být ze strany správních orgánů toto formulováno podrobněji, absence explicitního a rozsáhlého hodnocení sama o sobě neznamena nezákonnost rozhodnutí, pokud z celkového kontextu vyplývá, že dopady byly zohledněny a požadavky nebyly stanoveny svévolně či diskriminačně. Soud proto neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů trpěla vadou spočívající v úplné absenci relevantního posouzení dopadů kvalifikačních požadavků na hospodářskou soutěž. Posouzení nebylo možné shledat ani jako nepřezkoumatelné. Žalobce dále nespecifikuje, v čem konkrétně jsou jaké teze v rozporu s rozhodovací praxí. Zadavatel vše dostatečně odůvodnil, naopak žalobce nemá pro svá tvrzení dostatečné důkazní prostředky.
70. Žalobce dále namítá, že ani celosvětovost není podložena žádným konkrétním odborným zjištěním ve vztahu k hypoteticky uznatelným zakázkám či průzkumem trhu, vyjma nepřezkoumatelných zjištění předsedy, které poprvé bez uvedení zdroje sám vyhledal a přednesl v rámci napadeného rozhodnutí (bod 111. až 114.). Soud k tomu konstatuje, že celosvětovost není v daném případě rozhodná. Klíčovým kritériem pro posouzení zákonnosti kvalifikačních požadavků není rozsah geografického působení dodavatelů, ale především to, zda požadavky byly přiměřené, objektivně odůvodněné a nevedly k neodůvodněnému omezení hospodářské soutěže. Předseda příhodně uvedl, že *„Ve správním řízení bylo nicméně zjištěno, že zadával veřejnou zakázku cílící na specificky český trh ve zjednodušeném podlimitním řízení, které publikoval toliko na profilu zadavatele, žádné další dodavatele neoslovil, nedělal předběžné tržní konzultace atd., tedy stěží mohl očekávat účast jiného než jediného českého kvalifikovaného dodavatele.“* Žalobci nebylo nezákonně upřeno právo se vyjádřit. Předseda uvedl, že mimo zadavatelem uváděné potenciální referenční zakázky je možné dohledat i další, které by jeho požadavky patrně splňovaly, nepostavil však na tomto tvrzení svoji argumentaci a to, že předseda zjistil, že naprostá většina ražeb tunelů pro dopravu metodou TBM má průměr větší než 5,9 m, uvedl pouze na okraj. Průměr vyplývá rovněž z Uživatelské příručky a byl tak zadavatelem odůvodněn dostatečně. Námitka není důvodná a zjištění předsedy nelze shledat nepřezkoumatelnými. Soud se dále neztotožňuje s tvrzením, že by předseda neprovedl objektivní a nezávislé posouzení. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývají závěry předsedy, přičemž z jeho závěrů nevyplývá, že by námitky žalobce byly důvodné.
71. Odborná vyjádření není dle žalobce možné považovat za nic jiného než za vyjádření samotného zadavatele. S tímto názorem se nelze ztotožnit. Odborné vyjádření bylo

zpracováno odborníky na daný obor, jejichž závěry byly podloženy konkrétními technickými parametry. Žalobce neprokázal, že by tato vyjádření byla účelově ovlivněna zadavatelem nebo že by jejich obsah byl v rozporu s objektivními skutečnostmi a žádné vlastní odborné vyjádření nepředložil. Soud považuje tato odborná vyjádření za relevantní podklad pro posouzení přiměřenosti kvalifikačních požadavků a správní orgány pak postupovaly správně, pokud k odborným vyjádřením přistoupily jako k dostatečným důkazním prostředkům pro tvrzení zadavatele. Soud neshledal, že by žalovaný z nich dovodil závěry, které z vyjádření neplynou. Pokud žalobce namítá, že žalovaný dovodil něco, co námitky obrátilo vzhůru nohama, soud se s tím neztotožňuje. Předseda uvedl, že *vysvětlení č. 23a nezměnilo zadávací podmínku, pouze osvětlilo její jediný možný výklad, že jakkoliv se může terminologie ohledně názvu tunelovací metody lišit, rozhodující je věcná náplň monitoringu. Zadavatel totiž v návaznosti na dotaz uvádí, že stěžejní je věcné naplnění požadavků zadavatele, nikoliv jen název významné služby, a současně že v případě nejasnosti bude vyžadovat např. podrobnější popis referenční služby.* Předseda dále uvedl, že je tak jednoznačně patrné, že zadavatel jako referenci připouští každou službu, která se bude věcnou náplní shodovat se službou představující monitoring při ražbě typu TBM/NRTM. Z tohoto pohledu se zadávací podmínka jeví zřejmá a rozlišování, které metody ražby jsou věcně shodné s metodami TBM a NRTM, nebývá zdaleka tak zásadní roli, jakou mu navrhovatel připisuje, neboť nejde o věcnou podobnost ražeb, nýbrž o věcnou podobnost činností monitoringu (které se však samozřejmě od typu ražeb odvíjí). Z rozhodnutí předsedy pak jednoznačně vyplývá, jak již ostatně soud jednou vysvětlil, že zadavatel neomezil kvalifikační požadavky výhradně na metody TBM a NRTM, ale připustil i jiné metody ražby, pokud činnosti monitoringu při jejich provádění odpovídají věcnému rozsahu požadované služby. Dále z uvedeného vyplývá, že zadavatel kladl důraz na obsah a charakter monitorovacích činností, nikoli na formální označení metody ražby.

72. Žalobce nesouhlasí s tvrzením předsedy, že si každý dodavatel mohl učinit úsudek, do jaké míry jeho referenční služba věcně odpovídá zadávacím podmínkám. Celé posouzení dle žalobce padá na tom, jaký je správný výklad zadávací podmínky ve vazbě na vysvětlení ZD č. 23a a jak jej dodavatelé běžně pracující s odbornými termíny mohli vnímat, neboť vlastní původní podstata námitky byla potvrzena. Žalobce dále odkazuje na doplnění rozkladu ze dne 2. 11. 2023.
73. Soud k tomuto uvádí, že zadávací podmínky musí být stanoveny jasně, srozumitelně a tak, aby umožnily dodavatelům učinit kvalifikované rozhodnutí o své účasti v zadávacím řízení. V daném případě zadavatel poskytl vysvětlení zadávací dokumentace, včetně odpovědi č. 23a, které upřesnilo, že rozhodující není konkrétní metoda ražby, ale věcná náplň monitorovacích činností. Předseda správně uvedl, že dodavatelé byli schopni na základě tohoto výkladu posoudit, zda jejich referenční služby odpovídají požadavkům zadavatele. Výklad zadávací dokumentace byl dostatečně konkrétní a neobsahoval rozpory, které by dodavatele uváděly v omyl. Žalobce neprokázal, že by výklad byl natolik nejasný, že by znemožnil dodavatelům učinit kvalifikované rozhodnutí. Ostatně jak uvedl předseda, dotazy a výhrady dodavatelů se týkaly původně požadovaných finančních rozsahů jednotlivých referenčních služeb, nikoliv monitoringu jednotlivých metod ražeb. Samotná skutečnost, že žalobce považuje původní námitku za potvrzenou, neznámá, že došlo k porušení zákonnosti. Výklad zadávací dokumentace byl v souladu s právem zadavatele vymezit

kvalifikaci podle věcné náplně požadované služby, nikoli podle formálního označení metody ražby.

74. V replice žalobce uvádí, že technická zpráva byla neveřejným dokumentem a vysvětlení ZD č. 23a nemohlo obstát z hlediska transparentnosti a otevřenosti hospodářské soutěže. Dále uvádí, že pokud zadavatel zamýšlel vymezit tunelovací metody způsobem, jak dovodil žalovaný, měl tak jednoduše a čitelně stanovit, jinak není možné hovořit o tom, že zadávací podmínka byla stanovena transparentně a v souladu s judikaturou Soudního dvora EU. S tímto se soud neztotožňuje. Předseda nedospěl k tomu, že zadavatel požadoval něco jiného, ale uvedl, co ze zadávací dokumentace a vysvětlení č. 23a vyplývá. Žalobce blíže nespecifikuje, „co jiného“ předseda měl dovodit. Technická zpráva byla součástí zadávacích podmínek. Dodavatelé si mohli vyhodnotit zadávací podmínku z uvedených dokumentů dostatečně. Nebyla tak narušena transparentnost ani otevřenost hospodářské soutěže.
75. Soud připouští, že absence systematického šetření trhu nebo odborného průzkumu může omezit možnosti správních orgánů přesně posoudit, jak relevantní trh vnímal stanovený kvalifikační požadavek, avšak dle soudu byl kvalifikační požadavek stanoven dostatečně. Tato skutečnost by rovněž sama o sobě nezaložila nezákonnost rozhodnutí. S výjimkou žalobce, žádný dodavatel požadavek nezpochybnil ani nevyužil dostupné přezkumné prostředky. Tato okolnost může svědčit o tom, že požadavek byl trhem obecně akceptován jako přiměřený, nebo alespoň nebyl vnímán jako natolik omezující, aby vyvolal právní reakci. S ohledem na to tak soud neshledal rozpor s žalobcem uváděným rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 17. 6. 2021, C 23/20. Zadávací podmínku tak nelze považovat za netransparentní a nejednoznačnou. Podmínky byly jasné a určité.
76. Žalobce dále nepovažuje za dostatečné a konkrétní vypořádání námitky týkající se posouzení požadavku na průměr ražby 5,9 m. K tomuto soud předně považuje za důležité opětovně připomenout, že rozhodnutí žalovaného a předsedy je nutno vnímat jako jeden celek, přičemž žalovaný dané námitce rovněž věnoval ve svém rozhodnutí několik odstavců. V těchto dostatečně zdůvodnil vhodnost průměru ražby 5,9 m a stanovení této hranice mj. z odborných vyjádření. Rovněž předseda vhodně uvedl, že stanovení jakéhokoliv požadavku přesnou hranicí vždy nese určité riziko, že někteří dodavatelé budou namítat drobnou odchylku od takového přesného určení s tím, že stále splňuje požadavky zadavatele. Na druhou stranu určení požadavku obecnější metrikou (zde např. označením „velkoformátová ražba“) s sebou nese obdobné problémy spočívající v přesném výkladu takového obecného zadání. Zadavatel tedy musí při stanovení svého požadavku vyvážit potřebu dostatečné určitosti svého požadavku a zároveň eliminovat zbytečnou diskriminaci drobných odchylek. Soud se pak ztotožňuje s tvrzením předsedy, že průměr 5,9 m se jeví jako přiměřená kvantifikace velkoformátových ražeb. Námitka žalobce tak není důvodná.
77. Žalobce namítá, že jediná pasáž, ze které vyplývají nějaké rozdíly mezi průměry ražby z pohledu GTM, plně podporuje námitku žalobce. Nemožnost přístupu pracovníků zadavatel vztahuje jen k mikrotunelování. Správní orgány však své závěry o vhodnosti průměru ražby 5,9 m nepostavily toliko na tom, že bude možný přístup pracovníků. Nelze však přehlédnout, že právě větší průměry ražby obvykle umožňují fyzický vstup pracovníků, což je pro některé formy GTM vhodnější. Zadavatel však má a měl právo stanovit kvalifikační požadavky tak, aby odpovídaly technickým nárokům konkrétní zakázky. Pokud zadavatel zvolil jako referenční parametr průměr ražby 5,9 m, činil tak s ohledem na požadovaný

rozsah a způsob provádění monitoringu, který předpokládá fyzický přístup pracovníků. Tento požadavek byl podložen technickým odůvodněním a nebyl stanoven svévolně.

78. Žalobce dále namítá, že zadavatel selekce nevhodných zkušeností docílil tím, že u požadovaných zkušeností v bodu 5.5.1 zadávací dokumentace požadoval, aby byly získány při realizaci dopravní stavby v intravilánu obce. Tento argument není udržitelný a požadavek na konkrétní průměr je zcela samoúčelný. Může vést pouze a jen k nedůvodnému omezení hospodářské soutěže. Zadavatel si průměr ražby nebyl schopen obhájit jinak než neustálým poukazováním na nevhodnost TBM menších formátů, které jsou využívány pro zcela odlišné aplikace, kde primárně velmi poukazoval na jiné postupy ražby. Již výše soud poukázal na to, že průměr ražby byl zdůvodněn dostatečně, závěry byly podloženy z odborných vyjádření. Zadavatel je oprávněn stanovit kvalifikační požadavky tak, aby odpovídaly technickým a provozním specifikům veřejné zakázky. Požadavek na realizaci referenční služby v intravilánu obce nelze považovat za neudržitelný, pokud je dostatečně odůvodněn, což v nynějším případě byl. Soud tak shodně se správními orgány neshledal omezení hospodářské soutěže. Rovněž k odůvodnění průměru ražby se již soud vyjádřil tak, že toto bylo řádné.
79. Žalobce poukazoval na výstavbu kodaňského metra, kde ražby měly průměr menší a který zadavatel nedůvodně vyloučil jako referenční zakázku. Zadavatel nebyl schopen vysvětlit, proč monitoring u ražby s menším průměrem v případě kodaňského metra není pro prokázání kvalifikace dostačující/rovnocenný.
80. Předně soud považuje za vhodné zdůraznit, že příklad kodaňského metra sám o sobě nezákonnost nastaveného limitu 5,9 m nečiní. Předseda správně uvedl, že na základě této jedné výjimky nelze konstatovat, že zadavatel svým požadavkem narušil soutěž o zakázku či se dopustil diskriminace. Rovněž, jak již soud uvedl, není zřejmé, jaký průměr ražby by považoval žalobce za přiměřený a z jakého důvodu, žalobce ani netvrdí, že a čím je jemu konkrétně způsobena spornou zadávací podmínkou újma, neboť nemůže předložit referenční službu, kterou by jinak předložit mohl, není zřejmé, proč nepředkládá „věcné“ důkazy k nepřiměřenosti či nedůvodnosti zadávací podmínky (odborná vyjádření, znalecké posudky apod.), pokud věnuje úsilí zpochybnění postupu zadavatele atd. To, zda by ražba probíhala jinak či ne, je pro správnost podmínky zadavatele bezpředmětné.
81. Tvrzení žalobce o překvapivém vývoji postoje zadavatele nepředstavuje právně relevantní námitku, která by mohla zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Kvalifikační požadavky byly dostatečně vysvětleny. Skutečnost, že se zadavatel výslovně nevyjádřil ke konkrétní zahraniční referenci (zakázce kodaňského metra), nepředstavuje porušení zákonnosti zadávacího řízení ani správního řízení. Zadavatel není povinen reagovat na každou jednotlivou referenci, kterou účastník řízení označí, pokud z celkového výkladu zadávacích podmínek a jejich vysvětlení vyplývá, jaké typy referencí jsou považovány za relevantní. Ostatně zadavatel měl další reference pro podporu svých tvrzení. Žalovaný není povinen přimět zadavatele k vyjádření ke každé jednotlivé zakázce, pokud má k dispozici dostatečné podklady pro posouzení zákonnosti postupu zadavatele. Žalobce neprokázal, že by opomenutí výslovného vyjádření k této konkrétní referenci mělo vliv na zákonnost rozhodnutí nebo že by tím byla porušena zásada přezkoumatelnosti.
82. Soud neshledal, že by předseda zakázku kodaňského metra bagatelizoval. S ohledem na další reference příhodně podotkl, že je tato zakázka spíše výjimkou, a to s ohledem na technické

podmínky. K jednoinstančnosti se již soud vyjádřil výše. Soud se dále neztotožňuje s námitkou, že zadavatel stanovením průměru ražby na hodnotě 5,9 m omezil nedůvodně hospodářskou soutěž a ZZVZ. Postup žalovaného neshledal soud nevídaným a unikátním, jak žalobce tvrdí.

83. Stran průměru ražby žalobce v replice namítá nedostatečnost odborného vyjádření. V žalobě však tuto námitku neuplatnil, uvedl toliko, že žalovaný k odborným vyjádřením přistoupil dogmaticky, jako k něčemu nezpochybnitelnému. Zprvce soud k této námitce upozorňuje, že byla podána až v replice, tudíž po lhůtě pro podání žaloby. Soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace řízení, kdy účastník řízení může žalobní body uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Pokud tak však žalobce neučinil v této dvouměsíční lhůtě stanovené v § 71 odst. 2 s. ř. s., neměl a nemohl krajský soud k výše uvedenému pozdě uplatněnému žalobnímu bodu přihlížet, ledaže by se jednalo o skutečnosti, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; o tento případ se však v posuzované věci nejednalo.
84. Přesto se soud stručně k námitce vyjádří. Je pravdou, že odborné vyjádření není velice rozsáhlé, avšak je zpracováno odborníky v oboru a především žalobce nepředložil nic, z čeho by vyplýval opak podporující jeho tvrzení. Závěry žalovaného a předsedy však nebyly postaveny toliko na tomto odborném vyjádření. Za takové situace by nebylo možné námitce žalobce přisvědčit.
85. Dále žalobce v replice uvádí, že jej překvapuje odkaz na Uživatelskou příručku ve vazbě na malé, střední (5-8 m) a velké průměry. Pokud však nyní přednesené dělení něco potvrzuje, pak to, že hranice pro odlišení větších a menších formátů ražby (tedy ne nutně GTM) může začínat už na 5 m. Rovněž tato námitka nebyla uvedena v žalobě, nýbrž až v replice. To, že ražba může začínat na průměru 5 m však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí ani nemůže založit rozpor s § 36 odst. 1 ZZVZ. Zadavatel stanovený průměr dostatečně zdůvodnil.
86. Žalobce nesouhlasí se tím, že vyloučení jedné vyhovující referenční zakázky je vlastně v pořádku. Ke „kodaňskému metru“ se soud již vyjádřil. Pokud žalobce namítá, že zadavatel nedůvodně vyloučil využití jedné z největších a nejrozsáhlejších zakázek realizovaných za poslední dekádu v Evropě, není tomu tak. Zadavatel jasně stanovil a odůvodnil požadovaný průměr 5,9 m. V napadeném rozhodnutí soud nespátril žalobcem tvrzenou podmínku úspěchu v řízení před žalovaným spočívající ve vyvíjení absurdní snahy o získání referenčních zakázek, které stejně kvalifikační požadavky na první pohled nesplní.
87. Zadavatel předložil logické a srozumitelné odůvodnění svého požadavku, podepřené odborným vyjádřením. Naproti tomu žalobce proti této argumentaci zadavatele nepředstřel žádná relevantní tvrzení ani důkazy. Za této situace se soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že ačkoliv je zadávací podmínka spočívající v seznamu významných služeb stanovena tak, že významné služby omezuje jak popisem tunelovací metody, tak šířkou ražby a finančním limitem, jedná se o zadávací podmínku, která není v rozporu s § 36 odst. 1 ZZVZ. Zadavatel nastavení zadávací podmínky dostatečně a logicky odůvodnil.
88. Předseda ani soud tak v předmětné věci neshledali rozpor se zákonnou úpravou, porušení základních zásad ZZVZ či že by došlo k nedůvodnému omezení okruhu možných

dodavatelů, neboť zadavatel byl oprávněn upravit si své podmínky. Zadávací podmínky nebyly nepřiměřené ani nebyly nastaveny diskriminačně.

89. Krajský soud uzavírá, že předseda i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, přičemž soud neshledal, že by správní orgány vybočily od své obvyklé rozhodovací praxe a že by své závěry řádně neodůvodnily.

V. Závěr a náklady řízení

90. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
91. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. září 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu